

нисценции за подклаждане на новосъздадената теория за хунобългарската раса – да се противопостави на панславянството и на Русия, да отграничи българите от славянското море, определено да стане тор за немската господарска раса. Още един от историкоетническите кодове е сринат, за да се издигне на негово място знак за нова етническа самоличност, прилягаща към променените реалности в света през периода 1939 – 1943 г. Българските политици, военни, историци и писатели страстно се надяват и желаят този път да попаднат сред господарите и победителите, а не да бъдат удряни през ръцете, щом посегнат да си върнат своето, затова и призовават да се върнем към законите на “ордата”. В почти всеки брой на “Известията” като автор се изявява и ген. Добри Попов, бащата на Фани. Баща и дъщеря се срещат на политическото поприще като съмишленици и заедно отправят повик да престанем да бъдем вечните несретници на Европа, да си възвърнем самочувствието и воинските качества на народ-властелин. Възкресяват прабългарската “биоплазма”, изравят антични монголски сенки, за да ги противопоставят на славянофилството и да насочат България по друг път, който уви, отново се оказва сгрешен.

Може би е отегчително, но бях длъжна да проследя вътрешната мотивация и пристрастията на Ф. Мутафова, преди да стъпи в нажежения кръг на фаталните ѝ грешки. Оказва се, че деликатната “маркиза” не понася полутонове и колебания нито в писания, нито в позиции, че е готова да стъпи и в огъня заради миража “**Велика България**”. Не е нейна обаче вината, че живее в смутно и катастрофично време, в епоха на крайна изстъпленост и остър сблъсък на геополитически интереси. Вярна на декларираните принципи за съпричастие и духовно водачество на интелигенцията в сдоблими исторически моменти, тя безрезервно се впуска в най-голямата си духовна авантюра, пак в името на целокупното Отечество. От момента, в който германските войски връщат на съюзническата страна нейните предишни територии в Македония, Добруджа и Западните покрайнини, Фани Попова става открит привърженик на германската кауза. Спмага за това и свързаността ѝ с немската култура и следването в Мюнхен, но най-вече помощта на хитлеровите дивизии за постигането на съкровения национален блян – Обединението на България. Не би трябвало да ни шокира публицистиката ѝ във фашисткия вестник “**Васил Априлов**”, или в легионерския “**Народен водач**”, щом сме наясно с афектираното чувство за историчност и с болезнения патриотизъм на голямата писателка. Тя е готова на всякаква жертва, включително и съдбова, за да види осъществени историческите мечтания, които са не само нейни, а на безброй български поколения. Смятам, че е по-достойно да знаем и да изговорим истината за стремленията, заблудите и жертвите на големите български имена, отколкото срамежливо да ги премълчаваме или изопачаваме. В този смисъл не съжалявам, че в следващите пасажи се налага да опровергая твърденията на сина Добри Мутафов, че обвиненията към Фани след 9.IX.44 г. в “прогерманска дейност” и “великобългарски шовинизъм” били “клеветнически”,